

# SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur  
**R. HULSMAN**

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:  
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.  
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.  
„De Vlam“, postgiro 168797 te A'dam

## HET AVONTUUR IN INDONESIË

### DE WEG TERUG!

Laten wij het direct zeggen: de houding van de Nederlandse arbeidersklasse tegen haar imperialistische regering is tot dusverre, in het bijzonder ten aanzien van de Indonesische politiek, diep beschaamd.

Sedert de Nederlandse regering haar koloniaal-militaire politiek tegen de op 16 Augustus 1945 geproclameerde republiek Indonesië aanving, heeft de Nederlandse arbeidersklasse slechts éénmaal, door een korte staking in Amsterdam, die slechts van beperkte omvang was, blijk gegeven van haar weerzin tegen die politiek.

De protestvergaderingen waren van geringe betekenis. Het verzet van de leden van de zich nog steeds socialistisch noemde regeringspartij, de Partij van de Arbeid, moet zwak en hulpeloos worden genoemd. De platgebrande dessa's, de aan de bajonetten gestoken Indonesiërs zijn zo ver weg.

Het ligt blijkbaar buiten de geestelijke horizon van de in nationale partijpolitiek opgevoede arbeiders. De Nederlandse arbeidersklasse is door die opvoeding haar internationaal klassebewustzijn, haar internationale solidariteit met alle uitgebuiten vergeten.

Het zou niet juist zijn, geheel en al te ontkennen, dat er, tot zelfs ver in burgerlijke kringen, sprake is van zodanige weerzin. En er mag ongetwijfeld de aandacht op worden gevestigd, dat speciaal onder de jongeren, ook onder de militair-dienstplichtigen, de wil aanwezig is om in woord en geschrift en met de daad van dienstweigering uiting te geven aan hun afkeurend inzicht. Maar het moet worden gezegd, dat we hier toch vooral te doen hebben met de houding van kleine groepen, of met de dappere, voorbeeldgevende, maar individuele daad. En, we mogen niet eens zeggen, dat het optreden van de klasse ver beneden de maat is gebleven, want van een klasse-optreden is feitelijk geen sprake geweest.

#### De oorzaak

Dat we dit vaststellen, vloeit niet voort uit zwartgalligheid. Maar we moeten zeggen, wat is; en helaas is het niet beter. De gehele ontwikkelingsgang van het kapitalisme en daarmee van de gehele ar-

beidersbeweging, is oorzaak van dat alles.

De daadloosheid, de moedeloosheid, de geringe solidariteit vinden hun oorzaak in de omstandigheid, dat de vroegere klasseorganisaties de eigenschap van organisaties van de klasse hebben verloren. Het bewustzijn van de arbeiders een klasse met eigen belangen en eigen denkbeelden te zijn, kon vroeger veel meer dan nu, blijken uit de onderlinge solidariteit in kleine bedrijfsacties en, ja ook, in veelal binnen de natie op direct politiek terrein gevoerde klassenstrijd. Daardoor ging, van de toen ook maar kleine arbeidersorganisaties van klassebewuste arbeiders, toch zulk een begeesterende invloed uit op de massa, dat deze laatste daardoor vaak werd meegesleept.

Onder de nieuwe, veel meer internationaal gerichte politiek van de heersende klassen en de veel omvangrijker en sterker organisatie van het kapitalisme, lijken zulke kleine acties nu veel meer uitingen van groepsbelang. Ondertussen zijn ze dat niet geheel en al. Wij moeten er oog voor hebben, dat dit alleen maar de bijzondere gedaante is, waarin het algemeen klassebelang gekleed gaat.

Eerst wanneer wij het uitgesloten zouden achten, dat de groepsactie tot internationale klasse-actie zou uitgroeien, zou er reden zijn tot zwartgalligheid. Maar de strijdvaardige, van klassegevoel vervulde, arbeiders zullen uit de ervaringen, die zij onder de nieuwe kapitalistische verhoudingen opdoen, lessen putten. Eens zullen zij die opnieuw vol overtuiging en begeestering in de massa dragen.

En al spreekt uit de nationaal gerichte politiek van de parlementair-politieke z.g. arbeiderspartijen, tegenwoordig veel meer een kapitalistische geest van organisatie van het nationale economische leven, dat dit niet het belang van de arbeidersklasse is, niet van het Nederlandse deel en niet van het geheel, óók dat zullen de ervaringen aan de arbeiders leren.

De oude arbeidersbeweging heeft dus het klasse-inzicht, het klasse-standpunt, niet weten te behouden, niet weten op te voeren tot het niveau van de noodzakelijk

hogere verhoudingen, in een verder ontwikkeld kapitalisme en zij is daardoor weggezaakt tot het peil van verleegstuk van dat kapitalisme. Wanneer zij dan ook z.g. internationale politiek bedrijft, doet zij ook dit als hulpstroep van de één of andere imperialistische machtsconcentratie. Het conservatisme van de tot regeringspartij geworden Partij van de Arbeid kon echter ten aanzien van de Indopesische politiek zelfs dit peil nog niet bereiken. Met alle andere Nederlandse burgerlijke partijen hield zij uit star kapitalistisch nationaal belang vast aan een zuiver Nederlands gerichte koloniale politiek. Dat laatste is in wezen het geschil met de Veiligheidsraad.

#### Nationale en internationale kapitalistische politiek.

Hoe conservatief-nationaal deze politiek is, blijkt uit dit conflict met de Veiligheidsraad. Uit de vele besprekingen die in deze raad nu al maandenlang over de Indonesische kwestie zijn gevoerd, is gebleken, dat, afgezien van België, geen van de kapitalistische staten de Nederlandse politiek als juist erkent. Onder hun druk, moet de Nederlandse regering langzamerhand terugkrabbelen.

Het ligt natuurlijk in het geheel niet in onze bedoeling te verklaren, dat wij het eens zijn met de ook imperialistische politiek van deze andere landen. Dat blijkt trouwens wel uit het voorafgaande. Wij vonden het echter van belang, er de aandacht op te vestigen, dat de Indonesië-politiek van de Nederlandse regering zó nationaal-koloniaal is, dat zij zelfs met internationaal kapitalistische maatstaven gemeten, niet meer in de huidige wereldverhoudingen past. Reeds daarom is die politiek tot mislukking gedoemd. De regering heeft vele hooghartige verklaringen afgelegd. De republiek was geliquideerd! Nederland liet niet tornen aan zijn oppergeslacht enz. Daarna kwam achter de aankondiging van één op 12 Maart j.l. te houden ronde-tafel-conferentie. Ook republikeinen (niet de republiek) zouden worden uitgenodigd, maar wie wenste deel te nemen, moest de uitnodiging onvoorwaardelijk aanvaarden, hetgeen betekende de erkenning van Nederlands soevereine rechten.

Vervolg op pag. 4. 1e kolom

## Nieuws uit de Antwerpse haven

Een nieuwe aanslag op het levenspeil van de dokwerkers.

De Belgische index-cijfers inzake de kosten van levensonderhoud gaan nog steeds omhoog, terwijl de loonstoppolitiek van de regering gehandhaafd blijft. De verschillende partijen beginnen, met het oog op nieuwe verkiezingen belangstelling voor deze zaak tet tonen. Mede in verband met de stijging van de werkloosheidscijfers, zal nu door de regering de kárige werklozensteun worden verhoogd.

Het jaar 1947 gaf voor het havenpatronaat uitnemende uitkomsten. Het feit dat er geen werklozen waren, ja dat men zelfs een beroep moest doen op arbeidskrachten, die normaal niet in de haven werkzaam waren, was er oorzaak van, dat aan de patronale kas voor de z.g. bestaanszekerheid aanzienlijke reserves werden toegevoegd.

Maar, in die periode van hoogconjunctuur hebben de vakbondsfunctionarissen al het mogelijke gedaan, om de dokwerkers van strijd af te houden. Zij gingen zelfs zover, een beroep te doen op de dokkers om de patroons te helpen in hun winststrevens. Zij deden dat met alle ons bekende praatjes.

In Maart 1948 was het indexcijfer voor de kosten van levensonderhoud gestegen tot 354 punten. Daarbij wordt als basis (100) het jaar 1938 genomen. Het loon van de havenarbeiders was in 1938 Frs 72.— per dag. In 1948 bedroeg dat Frs 180.—. Het is duidelijk hoezeer het levenspeil van de arbeiders dus was teruggelopen.

Het gemor onder de arbeiders bracht de heren vakbondsleiders er toe onderhandelingen te gaan voeren over loonsverhoging. Dit leidde inderdaad tot een verhoging van frs 14.— per dag, zodat de lonen daarna ongeveer frs 195.— bedroegen; een regeling die inging op 1 Juni 1948 en zou gelden tot 25 September 1948. Ondertussen zouden de onderhandelingen voortgaan, maar tot op heden is daarvan niets terecht gekomen.

Inmiddels was het indexcijfer in de maand October 1948 gestegen tot 400 punten, hetgeen dus om het in 1938 bestaande levenspeil te handhaven een loon had vereist van frs 238.—. Maar nog altijd geldt in de haven het loon van frs 195.—.

Wij zeiden reeds dat de regering een matige verhoging van de werklozensteun heeft ingevoerd. De steunbedragen die de havenarbeiders tot dusverre werden uitbetaald bedroegen frs 63.50 per dag. Daarboven ontvingen zij uit de kas van de z.g. bestaanszekerheid per dag frs 48.—. Ingevolge de algemene verhoging, zijn de steunbedragen voor de havenarbeiders nu met terugwerkende kracht tot 7 Februari 1949 gebracht op frs 79.— per dag voor gehuwden, die hun vrouw ten laste hebben. In de kleinere gemeenten wordt dit bedrag met 10 tot 20% vermindert.

De socialistische minister heeft nu in een brief aan het Nationaal Comité van de Haven van Antwerpen doen weten, dat het wenselijk is het totaal bedrag dat de werkloze havenarbeiders ontvangen niet te verhogen; dit in verband met de huidige economische crisis in het bijzonder in de haven en het hieruit voortvloeiende gevaar van uitputting van het fonds. Ook de havenbond van de socialisten moet daarin haar houding bepalen. Zij gaat er daarbij natuurlijk van uit, dat het havenpatronaat van zijn kolossale winsten niets kan afgeven. Daarnaast staat, dat zij steeds de instelling van dit fonds voor de bestaanszekerheid als haar grote overwinning heeft aangediend. Bij de onderhandelingen met de patroons werd zij echter voor de volgende problemen gesteld. Ten

eerste, de uitgaven van het fonds (dat in handen van de patroons is) verminderen door een massa-sanering, waarbij niet minder dan twee of drieduizend arbeiders van de haven zouden worden verwijderd en dus uit de bestaanszekerheid zouden worden gelicht. Een nieuw contingent arbeiders dus, dat nu het er op aan komt, de ervaring zou opdoen, dat de voorheen beloofde bestaanszekerheid een lege belofte was. Ten tweede, de inkomsten van het fonds vermeerderen, door het storten van de verhoogde werklozensteun in dat fonds. Op 5 Maart j.l. zijn vakbeweging en patroons het volgende overeengekomen. 1. De totale uitkering aan de werkloze havenarbeiders wordt niet verhoogd. De toegestane verhoging van de werklozensteun wordt in het fonds gestort. 2. Het bestaande contingent havenarbeiders wordt gehandhaafd. 3. Als beginsel wordt aangenomen, dat eventuele verhogingen van de werklozensteun beschouwd moeten worden in verband met de suppletie B op de steun betaald uit het fonds voor de bestaanszekerheid. Met dit laatste wordt vastgesteld, dat ook in de toekomst steunverhogingen van de kant van de overheid, onderdeel zullen uitmaken van het geldende systeem van deze bestaanszekerheid.

Trekken wij nu de lessen uit deze gehele historie, dan moet worden vastgesteld, dat toen de arbeiders destijds de strijd wilden ingaan, zij gepaaid zijn met de belofte van de bestaanszekerheid. Thans nu het getij is verlopen, moet hun karige verhoging van de werklozenondersteuning in het fonds voor de bestaanszekerheid worden gestort. Een fonds, waarover zij niets te vertellen hebben en dat, het zei nogmaals gezegd, volkomen in handen is van de patroons. Van hun eigen officiële steungelden moeten zij frs 16.— per dag in dat fonds storten.

Die dokkers, die elke dag drie uren ter beschikking moeten staan van het havenpatronaat, hebben een loon van frs 145 per dag, benevens frs 14.— voor verplaatsing. Voor de tijden dat zij niet werken, genieten zij een bestaanszekerheid van frs 18.— per dag. Bij de nieuwe regeling wil dat dus zeggen, dat zij door de niet uitkering van de verhoogde officiële steun bijna de gehele bestaanszekerheid zelf betalen.

Wat punt twee betreft (het handhaven van 't contingent), wijzen wij er nog op, dat uitdrukkelijk is bepaald, dat wanneer werk-onwil wordt bewezen, de dokter direct aan de dijk kan worden gezet. Wij weten allen, wat dergelijke „bewijzen“ betekenen voor een ondernemerdom dat meester is op eigen terrein. Wil men van een arbeider af, dan is bewijs van werk-onwil een koud kunstje.

Uit dit alles blijkt duidelijk, dat de arbeiders hun belangen niet kunnen overlaten aan de vakbondsbestuurders. Die zijn geheel en al vergroeid met het kapitalisme. De arbeiders zelf zullen de zaken moeten aanvaatten. Zelf hun vertrouwensmannen moeten aanwijzen. Zelf in onderling beraad hun houding bepalen. En dat zou de onderlinge solidariteit zeker ten goede komen.

### RECTIFICATIE

In het hoofdartikel van de vorige week is een grappige fout geslopen, waarvan echter rectificatie toch gewenst is. Op pagina 2, kolom 1, regel 23 van onderen is voor „bedrijfsarbeiders“ afgedrukt „bedrijfsleiders“. We houden ons voor humoristische noten aanbevelen.

Vervolg van pag. 2. 1e kolom

tieke verhoudingen, zoals mogelijke verschillen in opvatting tussen Mao Tse-toeng en Li Li-san. Wel zijn de figuren van deze leiders van belang als symptomen, als aanwijzers van de richting die de ontwikkeling neemt, maar ons eigenlijke doel is niet de beschouwing van hun politiek, maar de ontwikkeling die de brede massa der Chinese bevolking doormaakt. Daarom zullen we moeten doordringen in de levensverhoudingen van deze bevolkingen en in de veranderingen, die hierin door de revolutie worden gebracht.

Vanzelfsprekend is het onmogelijk, dit probleem te behandelen buiten het raam der internationale verhoudingen, daar zowel Rusland als Amerika door hun macht rechtstreeks in China ingrijpen en de ontwikkeling in China bovendien afhankelijk is van de ontplooiing van de klassenstrijd in andere Aziatische, Europese of Amerikaanse landen. Het vraagstuk van de toekomst van het revolutionaire China is daarom één met dat van de ontwikkeling van de wereld als geheel.

We behoeven hier niet te zeggen, dat onze middelen volkomen ontoereikend zijn om dit probleem in zijn gehele omvang te kunnen ontleden. We willen echter trachten, met de beperkte gegevens, die ons ten dienste staan, althans tot een eerste inzicht te geraken, in de hoop, daardoor de verdere ontwikkeling, wanneer deze door nieuwe gebeurtenissen concrete vormen gaat aannemen, beter te kunnen begrijpen.

### Voorjaarsconferentie Spartacus

Zaterdag 9 en Zondag 10 April wordt in Amsterdam in het gebouw „De Arend“, Breeuwerstraat hoek Planciusstraat, onze bondsconferentie gehouden. De Zondagzittingen, die 's morgens om 10 uur aanvangen, zijn ook toegankelijk voor genodigden. Doet uw aanvraag voor een toegangsbewijs direct aan het adres „Spartacus“ Postbus 7046, Amsterdam-Zuid 2.

Het onderwerp dat aan de orde komt is:

De positie en de organisatie van de arbeidersklasse in deze tijd.

Het gebouw is gemakkelijk bereikbaar met lijn 12. Uitstappen Haarlemmerplein, waar ook de Planciusstraat begint. Bondsleden en genodigden worden verzocht direct, mee te delen of zij inkwartiering behoeven.

### ABONNEES OPGELET!

Het tweede kwartaal is aangebroken. U bewijst de administratie een grote dienst, door uw abonnementsgeld een dezer dagen over te maken. En u bespaart het de inningskosten. Storting op postrekening. Uitgeverij „De Vlam“, nummer 168797. Bedrag f 1.50 en als het kan iets extra's voor ons fonds „Spartacus op de Vesuvius“.



## SCHIPPER, WAARHEEN IS DE KOERS?

Het „Comité voor Vrede en Vrijheid in Indonesië“ zendt ons een manifest met de titel: „Nederlanders, het roer moet om!“ en het verzoek, dat in „Spartacus“ te bespreken.

De stellers van het manifest behoren kennelijk tot degenen, die genoeg hebben van de Indonesië-politiek van de Nederlandse regering. Hun stem voegt zich bij het steeds groter wordende koor dergenen, die eisen, dat de Nederlandse staat zijn „sovereiniteit“ over Indonesië zal opgeven ten behoeve van de Indonesische leiders en zijn troepen zo spoedig mogelijk zal terugtrekken. Op zichzelf zou dit ons geen aanleiding hebben gegeven dit manifest te bespreken. Het standpunt, dat door de stellers van het manifest wordt ingenomen is immers in het geheel niet nieuw en ook hun argumentatie is slechts een herhaling van wat reeds herhaaldelijk in verschillende dag- en weekbladen werd geconstateerd. Het manifest is dan ook in de eerste plaats een poging, al deze feiten onder de aandacht van het grote publiek te brengen, iets wat, gezien de allereerste heersende onverschilligheid en kortzichtigheid ten aanzien van het Indonesische vraagstuk, stellig niet overbodig is.

Wanneer wij echter als „Communistenbond Spartacus“ een dergelijk manifest ter bespreking krijgen toegezonden, en wanneer dit dan bovendien is ondertekend door een aantal bekende „socialisten“ (wij noemen slechts Jef Last, L. Lichtveld, D. Schilp en Sam de Wolff), dan menen wij dat het onze taak is, dit geschrift niet alleen te beschouwen als een propaganda tegen de tegenwoordige regeringspolitiek, maar dan moeten wij het ook toetsen op zijn positieve stellingname ten aanzien van het socialisme. Zodra wij echter deze maatstaf aanleggen, zinkt de inhoud van het manifest tot het peil van de algemene propaganda, die in burgerlijke kring met betrekking tot Indonesië wordt gevoerd. Want enig socialistisch geluid valt in dit geschrift niet te beluisteren.

Dit blijkt allereerst uit de oplossing, die voor het Indonesische probleem wordt gegeven. We hebben in „Spartacus“ verschillende malen vastgesteld, dat het in Indonesië niet alleen gaat om een nationale revolutie, maar dat hier ook het (nog vrij kleine) deel der bevolking, dat als fabrieks- of plantagearbeider in de directe kapitalistische uitbuiting is ingeschakeld en daardoor, ondanks zijn geringe aantal, van doorslaggevende betekenis is, in beweging is gekomen. In de eerste periode van het „nationale“ verzet hadden de arbeiders deze bedrijven overgenomen en in eigen beheer verder doen werken, een maatregel, die logisch voortvloeide uit de omstandigheid, dat met het wegvalLEN der blanke en latere Japanse overheersing, de eigenaars dezer

bedrijven waren verdwenen. De regering van de Republiek is hier geleidelijk aan met haar eigen organen binnengedrongen, zodat de bedrijven werden geleid door de „driehoek“, bestaande uit één vertegenwoordiger van het bedrijfs personeel, één vakverenigingsleider en één vertegenwoordiger van de staat. In de praktijk had, althans over de interne leiding van het bedrijf, de vertegenwoordiger der arbeiders nog grote invloed en het is duidelijk, dat hier sprake was van een stille strijd, met de beheersing van het productieproces als inzet. Dat de nog zo kleine arbeidersklasse in Indonesië deze strijd op den duur zou moeten verliezen, was natuurlijk te voorzien, maar zijn betekenis als revolutionair voorbeeld voor de Indonesische uitbuiters kan moeilijk te hoog worden aangeslagen. Het lijdt weinig twijfel, dat de aanval der Nederlandse troepen op het Republikeinse gebied niet in de laatste plaats ten doel had, deze revolutionaire uitingen volkomen te vernietigen. En wanneer dan nu wordt gezocht naar een overeenkomst met de Republikeinse leiders, dan gebeurt dit zonder enige twijfel met de bedoeling, dat alle revolutionaire strevingen in Indonesië blijvend zullen worden onderdrukt. Het manifest van het „Comité voor Vrede en Vrijheid“, dat o.a. eist:

„Bereidheid voor de politieke en militaire overgangsfase in gemeen overleg, al of niet onder auspiciën van de veiligheidsraad, een internationaal oppergezag in te stellen over de gemeenschappelijke strijdkrachten en over de gezagsapparatuur“

stelt zich onomwonden op precies ditzelfde standpunt. Voor de stellers van dit manifest speelt de revolutionaire ontwikkeling van de Indonesische massa's blijkbaar in het geheel geen rol. Hun zorgen gelden veel meer de bedreigde positie der Nederlanders in Indonesië:

„Alleen bij een scherpe zwenking van het roer, het oog gericht op de realiteiten in de gehele wereld en in Azië in 't bijzonder, is er nog hoop op een toekomst voor Nederland en de Nederlanders in een waarlijk vrij Indonesië“.

De stellers van het manifest zouden zich tegen onze tegenwerpingen stellig trachten te verdedigen met het argument, dat ze een reëel standpunt moeten innemen. De proletarisch-revolutionaire beweging in Indonesië, zo zullen ze zeggen, heeft geen schijn van kans. Alles wat men hiervan kan verwachten, is een ondersteuning van de Moskouwse politiek in Azië, die echter nimmer zal leiden tot een bevrijding der Indonesische massa's, maar

slechts tot een nieuwe, waarschijnlijk nog scherpere onderdrukking. Bovendien kan men moeilijk succes verwachten van een „appel aan het Nederlandse volk“ dat de ondersteuning van een revolutionaire beweging in Indonesië ten doel heeft en zich dus niet slechts tegen de Nederlandse regering, maar ook zelfs tegen die van de Republiek keert.

Beide argumenten zijn juist — vanuit het standpunt dergenen, wier doel het is in de tegenwoordige tijd „politiek te maken“ en die niet, zoals wij, zich als eerste doel stellen de bewustwording van de klasse. We zijn ons natuurlijk zeer goed bewust van de huidige zwakte van de Indonesische revolutionaire beweging en van de onmogelijkheid, hiervoor sympathie wakker te roepen in „brede lagen van het Nederlandse volk“. Naar ons inzicht echter, is de groei van de revolutionaire beweging het doel waarnaar we moeten streven en dit kan slechts bereikt worden door verdieping van inzicht, niet door dit inzicht prijs te geven, ten aanzien van een zo groot mogelijk gehoor. Het is de oude tegenstelling tussen revolutionaire en reformistische arbeidersbeweging, waarbij het reformisme, ter wille van zijn populariteit, op den duur van elke socialistische inhoud afstand heeft moeten doen. De uiterste konsequentie van het reformisme als praktische politiek is echter Drees, niet het „Comité voor Vrede en Vrijheid“, dat blijkbaar voor de allerlaatste stap in deze richting tekort schiet. In dit opzicht is het manifest slechts een uiting van tweeslachtigheid.

Want ook, wanneer men — zeer reëel — geen momenteel succes verwacht van een appelleren aan het gevoel van solidariteit met Indonesiërs, die strijden voor een sociale (en niet slechts voor een nationale) bevrijding, dan was dit toch geen reden, om dit appel achterwege te laten.

Wij zeiden reeds, dat het manifest een tweeslachtige karakter draagt, door zijn aarzeling de laatste stap in de richting van het reformisme te zetten. Juist dit tweeslachtige karakter echter maakt het manifest tot een slag in de lucht. Wanneer gezegd wordt: „Gij moogt geen mogelijkheid verwaarlozen, die uit de huidige impasse voeren kan“, dan vraagt men zich toch af, wat „de Nederlanders“ dan wel moeten doen om de regering tot een andere politiek te dwingen. Op deze vraag blijft het manifest het antwoord schuldig.

Geen wonder. Regelmatig verschijnen artikelen in dag- en weekbladen, die de Indonesië-politiek der regering afkeuren en die opkomen voor een onmiddellijk erkennen van de Indonesische „sovereiniteit“. Protesten zijn gehoord van verschillende kanten. Protestvergaderingen zijn gehouden. Alles zonder succes. Wat moet dan worden gedaan?

Het is duidelijk, dat men door protesten de regering niet kan dwingen. Het enige effectieve middel is daadwerkelijk verzet. Dit verzet kan echter niet uitgaan van „het Nederlandse volk“, waaraan het

manifest zich richt, maar alleen van dit deel van het „volk“ dat zich geheel en zonder voorbehoud tegenover de regeringspolitiek kan stellen, omdat het geen belang heeft bij de handhaving van het kapitalistische systeem, dat het uitgangspunt en het doel vormt van alle regeringspolitiek. Daarom had het manifest niet moeten appelleren aan het „Nederlandse volk“, maar aan de arbeidersklasse. Dan had ook de toon van het manifest anders kunnen zijn en was het slot niet zo uitzichtloos geweest, daar de arbeidersklasse wel beschikt over strijdmiddelen, die „het Nederlandse volk“ als geheel ontbeert. In dit geval had het manifest een bijdrage kunnen vormen tot de socialistische bewustwording van de Nederlandse arbeidersklasse. Zoals het nu is, doet het slechts een beroep op vage sympathieën met een Indonesisch nationalisme en op het welbegrepen nationale eigenbelang van Nederland, terwijl het volkomen faalt, waar het er om gaat de weg aan te geven, waarlangs zelfs dit doel kan worden bereikt.

Wanneer we dan ook de leuze van het manifest: „Nederlanders, het roer moet om!“ beantwoorden met de vraag: „Schipper, waarheen gaat de koers?“ dan geldt deze vraag de koers van het „Comité voor Vrede en Vrijheid“. En het antwoord op deze vraag is niet moeilijk te geven. Want waar de Nederlandse regering, door de internationale verhoudingen en door de tegenstand der Indonesische troepen op den duur zal worden gedwongen toe te geven, daar zal uiteindelijk, zij het misschien na lange tijd en na veel nutteloos bloedvergieten, toch de doelstelling van het „Comité voor Vrede en Vrijheid“ wel worden verwezenlijkt. En wanneer dan op een plechtig moment de „sovereiniteit“ wordt overgedragen aan de Verenigde Staten van Indonesië, zal er niets meer zijn dan de herinnering aan het verleden, dat dit Comité scheidt van de thans regerende vleugel van de Partij van de Arbeid. Dan zullen Drees en de leden van het Comité zich opnieuw in elkaars armen kunnen werpen. Schipper, daarheen gaat de koers!

## Vrienden van Spartacus

Laat geen gelezen nummer verloren gaan. Ook anderen kunnen er het hunne uithalen.

Geeft dit blad na lezing door aan een ander.

## De dwaasheid van de „glijdende loonschaal“

II.

WORDT TRUMAN SOCIALIST?

Op 5 Januari vroeg Truman in zijn boodschap aan het Congres o.a. „er onmiddellijk studie van te maken of aan materialen, die in onvoldoende mate in voorraad waren, bepaalde faciliteiten konden verleend worden, bijv. aan staal, en zoodoig, het gouvernement te machtigen leningen aan te gaan voor de uitbreiding van zulke faciliteiten ten einde dergelijke tekorten op te heffen en ten slotte de regering te machtigen, onmiddellijk in te grijpen als de particuliere industrie te kort zou schieten aan onze behoefte te voldoen.“

Onmiddellijk schreeuwde de kapitalistische pers moord en brand. De „Detroit Times“ noemde het „Staats Socialisme“. Truman schaat zich bij de linker vleugel, was de kop van een hoofdartikel in „Detroit News“ van 6 Januari, waarin tevens geconstateerd werd dat „Truman nog altijd links houdt.“

Maar Blair Moody, van de „News Washington Bureau Ace“, heeft zich wel het sterkst uitgedrukt in deze klucht van het Socialisme. Want een klucht is het.

Moody, die wel invloed op zijn lezers uitoefent, schrijft dat indien de Amerikaanse regering zich gaat bemoeien met de staalindustrie, dit zou zijn „de grootste stap voorwaarts naar het Socialisme ooit door een President aan het Congres voorgesteld.“

Moody stelt Walther Reuther verantwoordelijk voor dit plan. Maar hoe het ook zij, wij zouden willen vragen: „Is het Socialisme?“ Natuurlijk niet. Waar Moody over praat is het systeem van Staatskapitalisme, zoals dat bestaat in Rusland in zijn gehele economie of in Engeland, gedeeltelijk. In deze en ook in andere landen, waar de Staat de industrie heeft overgenomen, werken de arbeiders nog altijd voor loon en worden de industriën beheerd op een basis van winst en verlies, waar dan nog bijkomt, dat als de arbeiders daar met looneisen komen, zij de gewapende macht van de GEHELE STAAT tegenover zich vinden. (getuige de laatste Franse stakingen in de koloniën.)

Natuurlijk, de goet onderlegde Socialist doorziet het plan van de kapitalistische pers en zijn penneknechten. Iedere poging zich te mengen in de kapitalistische zaken wordt als „socialisme“ betiteld. De arbeiders, die met

succes bepropagandeerd zijn tegen „het kwaad van het socialisme“ zullen zich aan de zijde der tegenstanders van het staatskapitalisme scharen.

Maar in ieder geval zal de bemoeienis van de regering met de staalindustrie ten behoeve van de volgende doeleinden zijn. Hij zal daarmee de kapitalistische economie willen uitbreiden en/of in geval van oorlog verzekerd willen zijn van de benodigde voorraad staal. In dat geval zullen de arbeiders in die bedrijven in burgerlijke dienstverband staan, geen invloed meer op hun lonen hebben, en zoals dat met alle werkers in overheidssdienst het geval is, men zal hen verbieden te staken. De winsten uit deze bedrijven zouden ten goede komen aan de houder van Amerikaanse Staatspapieren, voor dit doel uitgegeven. En dit alles wordt dan „Socialisme“ genoemd.

Nee, Socialisme is alles behalve deze vorm van Staatskapitalisme, waar de Staat de bedrijven leidt, ten voordele van de aandeelhouders.

Socialisme is een gemeenschap zonder lonen en zonder winst, waar de bedrijven op democratische wijze beheerd worden, ten behoeve van de gehele maatschappij.

Slot,

## Laatste bericht over de Voorjaarsconferentie

In ons bericht van de vorige week verzuimden wij mede te delen dat de voor de leden toegankelijke huishoudelijke zitting op Zaterdag 9 April aanvangt om vijf uur namiddag.

Voor de Zondagzittingen hebben wij, evenals voor de vorige conferenties een aantal vrienden van Spartacus uitgenodigd. Wij hopen dat velen aan die uitnodiging gevolg zullen geven. Aanvang Zondagmorgen 10 uur. Gebouw: „De Arend“, a. d. Planciusstraat. Lijn 12 tot Haarlemmerplein.

In de bijeenkomst van de op Zaterdag 3 Maart gehouden kadervergadering van de A.B.B., heeft de heer J. Oosterhuis een scherpe kritiek geleverd op de houding van de E.V.C. in verband met de stakingsgolf die enige weken geleden in Amsterdam en omgeving plaats vond. Volgens Oosterhuis was sabotage de achtergrond van de E.V.C.-stakingen. Europa mag niet tot herstel van de oude welvaart komen. Zoals in het jongste verleden stakingsbewegingen in Frankrijk en Italië de voet dwars bedoelden te zetten aan het herstel en de wederopbouw van deze zwaarbeproevede landen, zo dient de stakingsbeweging in Amsterdam hetzelfde oogmerk der communisten, Nederland in ellende te dompelen en zodoende dit land te maken tot een haard van onrust. Aldus de heer J. Oosterhuis.

Als ook wij tot de erkenning moeten

komen dat de C.P. in Nederland alleen maar blinde volgelingen zijn van hun grote bazen in Moskou, moeten wij iets dergelijks zeggen van de organisatie die de heer J. Oosterhuis vertegenwoordigt.

Als naorlogs Europa in de belangensfeer is gekomen van de twee machten Amerika-Rusland, die beide naar overheersing streven, dan vloeit daaruit voort, dat beide machten hulpkrachten nodig hebben om hun doel te bereiken. Dit doel is de alleenheerschappij over de wereld.

Dat de arbeiders daarin niets te zeggen hebben, bewijst de structuur der beide tegenover elkaar staande machten.

De ene partij speculeert op de slechte toestanden, die er in de arbeiderskringen heersen en roept op tot staking, met geen andere bedoeling dan deze stakin-

## STEEK DE HANDE EIGEN BOEZEM

gen te misbruiken voor haar politiek spel.

De andere partij smooit elk opkomend verzet van de arbeiders, treedt overal als stakingsbreker op, houdt haar kas- en gesloten en speculeert op valse gevoelens, bewerende dat dit alles ten goede komt aan de opbouw van ons „gehavende Vaderland“.

Doch beide misleiden de arbeiders en van beide kan men zeggen, dat zij sabotage plegen. Beide saboteren de gedachte van het socialisme. Beide hebben zich aangesloten bij de twee tegenover elkaar staande imperialistische machten, die elk ogenblik klaar staan elkaar naar de strot te vliegen.

In die worsteling zullen, zoals steeds in het verleden het geval geweest is, het

de misleide arbeiders zijn, die elkaar vermoorden.

In Indonesië is de broedermoord al enkele jaren aan de gang en staan blanke en bruine proletariërs-zonen tegenover elkander. In een niets ontziende guerrilla-strijd worden mensen en materiaal vernietigd, terwijl hetgeen, wat van het moderne oorlogstuig nog overblijft, grondig „ausradiert“ wordt. De heer Oosterhuis heeft daar al lang zijn fiat aan gegeven en ziet rustig toe, zonder er zijn stem tegen te verheffen, hoe het kapitalistische Nederland dit prachtige land tot een puinhoop maakt.

Als deze heer de Stalinisten de schuld wil geven van de onrust in een wereld, die naar vrede snakt, en beweert dat deze de opbouw saboteren, dan moet

hij ook eens de hand in eigen boezem steken. Want zijn regeringsvertegenwoordigers hebben de verantwoordelijke taak op zich genomen, het levenspeil der arbeiders steeds meer naar beneden te schroeven om de oorlogslasten in Indonesië te kunnen financieren. Als het lage loonpeil der Nederlandse arbeiders tot gevolg heeft, dat daartegen verzet geboden wordt, dan ligt de diepere oorzaak niet in 't feit, dat de Stalinisten dat zo graag willen, maar aan de politiek, die de Nederlandse regering voert ten behoeve van de kapitalistische opbouw en haar rooftocht in Indonesië. Tegelijkertijd neemt de Nederlandse heersende klasse deel aan de militaire organisatie van West-Europa, d.w.z. aan de voorbereiding van de derde wereldoorlog ten behoeve van het Amerikaanse Imperialisme, zoals de Stalinisten dit

voor de andere kant doen. Ook hiervoor wordt het levenspeil der arbeiders omhoog gebracht, terwijl toch dit alles tot nieuwe massale ellende en ondergang kan leiden. Als de Nederlandse arbeiders staken doen ze dit, om de steeds verdere verslechtingen tegen te gaan en proberen zo een „halt“ toe te roepen aan de dreigende ondergang. Dat is geen sabotage, maar arbeidersplicht. Het is tegelijkertijd een verzet tegen het niets ontziende oorlogsmoeder. De arbeiders moeten leren zich in hun strijd niet als speelbal te laten gebruiken voor het een of andere oorlogfront. Zij hebben hun strijd te richten op eigen doeleinden, op het vernietigen van elke heerserskliek, hoe die zich ook aandient; democratisch of vredelievend.

De bejrijding van de arbeiders kan slechts het werk van de arbeiders zelf zijn.



## Oorlogsmisdadigers

„Het bijzonder Gerechtshof te 's Gravenhage heeft Dr. W. Harster, gedurende de oorlog „Befehlshaber“ der Sipo en S.D. in Nederland veroordeeld tot 12 jaar gevangenisstraf. Hem waren verscheidene oorlogsmisdrijven ten laste gelegd, o.a. het deporteren van Joden, het tolereren van onmenselijke toestanden in het kamp Amersfoort en het in „Schutzhaft“ nemen van Nederlanders. Het Hof achtte het ten laste gelegde bewezen, met uitzondering van het in „Schutzhaft“ nemen van Nederlanders, omdat deze maatregel ook in andere landen, zij het in mildere vorm, wordt toegepast.”

Bovenstaand bericht konden we lezen

Vervolg van pag. 1

Onder de diplomatieke druk van de andere landen, heeft de regering naderhand een vóór-conferentie in Indonesië moeten aangaan, waar toch de voorwaarden zouden worden besproken die de republikeinen stellen zullen voor hun deelneming aan de Haagse ronde-tafel-conferentie. Het bleef daar niet bij. Na enige weifeling wordt nu terugkeer van de republikeinse regering naar Djokja overwogen. Geluiden gingen er op, over een symbolische terugkeer; later over een terugkeer als personen zonder regeringsgezag; en thans worstelt men met prestige kwesties voor het militaire gezag; ondermijning van het moreel van de troepen in geval van terugkeer der republikeinse regering, enz. Maar reeds is de uijlating gedaan, dat zulk een terugkeer zou kunnen worden aangevaard, wanneer de republiek orde en rust kan garanderen. Deze voorconferentie zal nu weldra worden gehouden. Hoofd van de Nederlandse delegatie zal Dr van Royen zijn, de Nederlandse vertegenwoordiger bij de Veiligheidsraad. En..... vóór zijn vertrek zal hij nog een bezoek brengen bij de Amerikaanse minister van buitenlandse zaken. Het is uit dit alles duidelijk, dat de Nederlandse regering de weg terug moet inslaan, wil zij tot de rondetafel-conferentie en uit de impasse geraken. Niet voor niets noemde Mr. Stikker de Nederlandse minister van Buitenlandse Zaken, dezer dagen Indonesië de Nederlandse nachtmerrie.

### De internationale kerk.

Het is opmerkelijk, dat ook bij de katholieken een duidelijke kentering valt te constateren. Dit, terwijl de Katholieke Volkspartij tot op heden de gangmaakster is geweest van de koloniale politiek van Nederland. Dit laatste vermindert natuurlijk niet in het minst de verantwoordelijkheid, die de Partij van de Arbeid op zich heeft geladen.

In de katholieke wereld blijkt thans meer begrip te komen omtrent de onvrijbare nationaal-kapitalistische politiek. De kerk is ook internationaal. Een reactionair blad als „De Linie“, dat meermaals als semi-fascistisch werd gesignaleerd, publiceert in zijn nummer van 18 Maart j.l. een hoofdartikel met de koppen: „Een nieuwe Basis“, „Een prestige-“

in de Dagbladpers. Het Hof is blijkbaar tot de conclusie gekomen, dat er in wezen geen verschil is tussen het Duitse bezettingsleger en het bezettingsleger van Nederland. Ook Nederland was bekend met de internering van, tegen overheersing-strijdende mensen. Boven-Digul en Banka, zijn er het voorbeeld van.

Wij vragen ons af, of de uitspraken tegen de Duitse oorlogsmisdadigers nu ook herroepen zullen worden. Want ook wat dat betreft gaan de Nederlandse heersers niet vrij uit. Of zijn het geen oorlogsmisdaden, die op Zuid-Celebes, bij het Bondowoso transport en met Bekasi zijn gebeurd?

Misschien kan een of ander rechtsprekend heer ons daarover inlichten.

geen koopmans- en geen machtsverwegingen zijn toegestaan bij het redden van Indonesië.”

Het blad schrijft verder in dat artikel: „Maar waar het om ging, was de vrijheid nu, op dit moment. Nederland heeft steeds gepoogd de vrijheid van Indonesië in een bepaalde vorm te gieten, een vorm die voorlopig de uitoefening van die vrijheid in een bepaalde richting zou vastleggen. Welnu, dit noemen wij schijnvrijheid. Wil Indonesië werkelijk vrij en onafhankelijk zijn, dan moet het zonder ons, zijn toekomstige politieke ontwikkeling kunnen bepalen.”

En het slot luidt:

„En als ons leger en onze marine dan de roem willen oogsten Indonesië gered te hebben, laten zij dan de reeds voor orde en veiligheid gebracht bloedoffers bekronen met een daad, die hun de genegenheid van het volk voor altijd zal doen winnen. Laat hen de republikeinse leiders met een imposante dubbele erewacht in Djokja ontvangen.” De P.v.d.A. telt als werkelijke klasse beweging van de arbeiders niet meer mee, maar zij blijft, ook van kapitalistisch standpunt gezien, ver beneden de maat, die hier „De Linie“ zo plotseling, maar zo laat, gevonden heeft.

Wij zeiden het reeds: „de katholieke kerk is ook internationaal“. Zowel de kerkelijke belangen in Indonesië, als haar internationale oriëntatie brengen mee, dat ook van katholieke kant dit geluid wordt vernomen. Terwijl de K.V.P. schoorvoetend de weg terug tracht te vinden, geeft „De Linie“, gedragen door de internationale orde der Jezuiten, een nieuw signaal. Dat bewijst, dat hier ook van kerkelijke zijde machtige invloeden aan het werk zijn; mogelijk Rome zelf. En het internationale kapitalisme met Rome, zijn sterker dan de nationale Romme.

### En de Nederlandse arbeidersklasse?

Reeds maakten wij de opmerking, dat zij haar klassekracht niet zal kunnen herwinnen, zonder zich los te scheuren uit de nationale geest van klasse-verzoening.

Maar de nieuwe klassenstrijd, die zij dan tegemoet gaat, zal op een veel hoger niveau moeten worden gestreden dan in het

## Pinkster-Mobilisatie 1949 aan de Hollandse Rading

Verscheidene organisaties uit de linkerhoek van de arbeidersbeweging, waaronder ook „Spartacus“, beleggen op 4, 5 en 6 Juni een Pinksterkamp in het kamphuis „De Rading“, gelegen in één van de mooiste streken van Nederland.

Het is de bedoeling, een drietal lezingen te houden over de volgende onderwerpen:

1. Organisatie van de arbeiders in deze tijd.
2. Dienstweigering en verantwoordelijke productie.
3. Maatschappelijke problemen, psychologisch belicht.

Ter afwisseling wordt een kunstavond georganiseerd, waarvoor prima krachten worden uitgenodigd.

Voor het houden van de lezingen en de kunstavond wordt een grote tent gehuurd, terwijl wij bovendien de beschikking hebben over een zaal voor p.m. 140 personen. Warme maaltijden zullen tegen redelijke prijs verkrijgbaar zijn, evenals koffie, thee, enz.

Dit alles kan allemaal goed georganiseerd worden, mits wij op Uw aller medewerking mogen rekenen. En om te beginnen bestaat deze hierin, door U nu reeds op te geven voor de P.M., zo mogelijk met gelijke voldoening der deelnemerskosten, welke voor het gehele kamp bedragen voor degene welke in het kamphuis slapen, per persoon f 3.50 en die met eigen tent komen f 2.75 per persoon.

Aangezien het voor niemand een bezwaar mag zijn de P.M. te bezoeken, vertrouwen wij er op, dat die kameraden, welke over een ruimere beurs beschikken, iets meer zullen betalen, opdat wij een fonds kunnen vormen, waardoor het mogelijk is om iedereen de gelegenheid te geven de P.M. te bezoeken. Verder doen wij een beroep op allen die daartoe in staat zijn, een bijdrage te storten in het garantiefonds.

Correspondentie, opgaven en geldzendingen aan J. Hoogeveen, Middenweg 117, Haarlem. Postrekening 228268.

## ABONNEES OPGELET!

Het tweede kwartaal is aangebroken. U bewijst de administratie een grote dienst, door uw abonnementsgeld een dezer dagen over te maken. En u bespaart de inningskosten. Storting op postrekening Uitgeverij „De Vlam“, nummer 168797. Bedrag f 1.50 en als het kan iets extra's voor ons fonds „Spartacus op de Vesuvius“.

verre verleden. Want ook het kapitalisme is veranderd en, dat blijkt uit het voorgegaande, verandert nog elke dag.

Wij moeten in de nieuwe posities van nu, ons weer bewust worden van de grote waarde van onze eigen klassewetenschap; we moeten weer leren klasse te zijn. Maar dat alles moet gemeten worden met wereldmaatstaf. Wanneer onze klasse met nieuw klasse-inzicht gewapend, de verdere strijd tegemoet treedt, zal ze weigeren plaats te nemen in één van de fronten, die gebaseerd zijn op de onmacht der arbeiders. Wanneer dit inzicht wordt gewonnen, wanneer deze posities worden aangevaard en daardoor de belangenstrijd der arbeiders omhooggeheven wordt tot internationale, solidaire klassenstrijd, dan zullen inplaats van daadloosheid en moedeloosheid, kracht en geestdrift door hen varen. En dan zullen zij niet meer, in het kleine of het grote, tevergeefse „bloedoffers“ brengen op het altaar van kapitalistische „orde en veiligheid“.

16 APRIL 1949

PRUS 12 CENT

9e Jaargang No 16

# SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur  
**R. HULSMAN**

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:  
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.  
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.  
„De Vlam“, postgiro 168797 te A'dam

## De Gebeurtenissen in

# CHINA

De berichten, die ons de laatste weken uit China bereiken, bewijzen, dat het met de „vredesonderhandelingen“ tussen de beide partijen in de burgeroorlog nog niet zo erg wil vlotten. Wel heeft de Kwo Min Tang-regering de acht punten van Mao Tse-toeng aangevaard en een delegatie naar Peking gezonden, maar de druk van de revolutionaire troepen aan de fronten is niet opgehouden. Zo zijn de „communistiche“ legers de provincie Hupei binnengerukt, waardoor ze binnenkort ook bij Hankau aan de oevers van de Jang Tse Kiang zullen staan. Ook op Nanking en Sjanghai wordt nog druk uitgeoefend. Blijkbaar is de „communistiche“ regering van plan haar tegenwoordige overmacht volledig te benutten. Dit blijkt trouwens reeds uit de acht, als voorwaarde voor het voeren van onderhandelingen gestelde eisen, waaronder voorkomen: Uitlevering van de oorlogsmisdadigers (Tsjiang Kai-sjek vooraan), opheffing van de alleenheerschappij der Kwo Min Tang, agrarische hervormingen en „democratisering“ van het Zuidelijke leger. Dergelijke eisen betekenen in feite een volledige overheersing van het bestuur over Zuid-China door de communisten en wanneer de nationalistische gedwongen gevoelen op deze grondslag te onderhandelen, dan is dit het duidelijkste teken van hun zwakte. Zoals we reeds in een vorig artikel hebben uiteengezet, is deze zwakte niet in de eerste plaats een gevolg van militaire onmacht, maar van het economisch systeem, dat niet toestaat China als een krachtige, moderne staat te organiseren.

We moeten dan ook wel verwachten, dat het regiem der „communisten“, zij het misschien in de een of andere indirecte vorm, zich ook over Zuid-China zal uitbreiden. Of het zich hier al dan niet zal kunnen handhaven, hangt af van de vraag in welke mate het zelf in staat zal zijn de dringende maatschappelijke problemen op te lossen.

Het grote vraagstuk, waar China voor staat is de inschakeling van zijn agrarische economie in moderne wereld- en productie-verhoudingen. Het is juist dit contact met de omringende wereld, dat de sociale revolutie in China acuut heeft gemaakt. In

vroeger tijden was het Chinese dorp nog een vrijwel afgesloten eenheid. Het dorp bracht zelf zijn benodigde levensmiddelen voort, ook al werd een deel hiervan verhandeld (of door schuldverplichtingen afgedragen) naar de nabijgelegen stad, waarvoor dan weer verschillende handwerkproducten naar het dorp teruggingen. Productenruil over een nog wijder gebied ontwikkelde zich in het oude China slechts in zeer geringe mate. In hoofdzaak was het dorp en zeker het betrekkelijk kleine marktgebied van de talrijke kleine steden, autarchisch (zichzelf verzorgend).

Over het algemeen moesten de boeren, om zelfs op een zeer laag peil te kunnen blijven leven, behalve de landbouw, ook huisnijverheid uitoefenen. Doordat dit handwerk moest worden verricht in de tijd die de landbouw beschikbaar liet, werd hij natuurlijk voor een zeer groot deel als seizoenarbeid bedreven, behalve dan in streken, waar de vrouwen als regel niet aan de landbouw deelnemen. De aard van dit handwerk was natuurlijk in verschillende streken verschillend. Het was dan ook niet uitsluitend gericht op de lokale behoeftenbevrediging, maar een deel van de producten werd ook via de marktplaatsen over China verhandeld. Deze laatste omstandigheid werd noodlottig toen de Westerse goedkope industriële productie China begon te overstromen. Tegen de industriële massaproductie kon zelfs het goedkoopste handwerk niet concurreren. Zo enorm was het verschil in arbeidstijd dat belichaamd is in een product van de moderne industrie en hetzelfde product in handwerk voortgebracht, dat zelfs bij de slechtst denkbare betaling van de handwerker, de concurrentie tegen het industrie-product een onmogelijkheid werd. Zo leidde het binnendringen van het Westerse industriële product tot een ontwrichting van de Chinese dorps huishouding. Daardoor was een groot aantal dorpsbewoners gedwongen weg te trekken naar de kust

waar zij, indien zij „gelukkig“ waren, werk vonden in één van de grote textiel- of andere ondernemingen, die het Westers kapitaal daar had opgericht en die bezig waren industriële goederen voort te brengen, die de Chinese dorps huishouding steeds verder ontwrichtten.

Ondanks dit alles kon een gedeelte van de Chinese huisnijverheid zich toch nog handhaven, doordat de producten van de Westerse industrie slechts langzaam in dit enorme land doordrongen. Bovendien deden zich voor verschillende van deze producten zelfs export-mogelijkheden voor. Het meest bekende voorbeeld van een dergelijk product is de zijde, die voornamelijk in de omgeving van Nanking, dus op een voor de export gunstig gelegen plaats, wordt geteeld. Maar deze nijverheid kreeg dan ook het volle gewicht te voelen van de slagen van de wereldcrisis en natuurlijk van de opkomst van de kunstzijde-industrie. Het antwoord van de Chinezen hierop is geweest, rationalisatie. De huisindustrie zelf werd op wetenschappelijke grondslag gereorganiseerd, wat o.a. leidde tot een doeltreffende bestrijding van de ziekten der zijderupsen. Bovendien werd het spinnen van de zijde gecentraliseerd in kleine bedrijfjes, die in verschillende dorpen werden opgericht en dus werd hier de directe huisindustrie uitgeschakeld. Hierdoor kon dit proces worden gemechaniseerd, wat tot vermindering van het aantal arbeidsuren en toename en verbetering van het product leidde. Op deze wijze heeft men althans een totale ondergang van de zijde-industrie weten te voorkomen.

Hier heeft men een voorbeeld, hoe het contact met de Westerse productie op de Chinese economie heeft ingewerkt. De productiviteit van de arbeid, zowel van de zuiver agrarische als van de huisnijverheid in China, is zo gering, dat de bevolking slechts in leven kan blijven bij een uiterste arbeidsprestatie. Wanneer dus het verkeer met het Westen bepaalde takken van huisnijverheid tot stilstand brengt, leidt dit direct tot een daling van de totale maatschappelijke productie beneden het toelaatbare minimum. Daarom kan dit probleem ook alleen worden opgelost door een verhoging van de productiviteit van de arbeid in moderne industriële ondernemingen, die natuurlijk niet alle grote bedrijven behoeven te zijn, maar ook vaak

Vervolg op pag. 2